

have da troet at kunne gaa med til at sætte de Bestemmelser i Lovforslaget, som omhandle det stedlige Tilsyn. Lovforslagets § 2 bestemmer jo nu, at der baade i Land- og Kjøbstadkommuner skal ansættes stedlige Undersøgere. Det er denne Bestemmelse, som vi have troet, naar der derved kunde opnaas Enighed, at man med nogenlunde Rolighed kunde lade udgaa af Lovforslaget. Det er ikke, fordi vi ikke sætte stor Pris paa disse stedlige Undersøgere; vi ere fremdeles overbeviste om, at den nuværende Politimyndigheds Hjælpe-midler ere for svage til tilstrækkelig at efterpore de Forfalskninger, som b'gaaas. Men uagtet vi faaledes sætte Pris paa denne Bestemmelse, ere vi dog villige til at lade den udgaa af Lovforslaget; vi ere tilbøjelige til at tro, at dette dog maaske kunde udvøve Indflydelse paa vore Modstandere, som det jo netop særlig ere disse Bestemmelser i Lovforslaget, der under den tidligere Behandling her i Thinget have mødt den stærkeste Modstand. Man har frugtet for at ansætte en hel Mængde nye Embedsmænd og for de store Bekostninger, som derved vilde blive paabyrdede Kommunerne, og man har derhos ikke rigtig været enig om, hvilken Stilling disse lokale Undersøgere overhovedet skulde have, idet man har stridt med hinanden, om de skulde være egentlig sagkyndige til endelig at bedømme Bestaffenheden af de udtagne Varer, eller om de, som Andre have ment, kun skulde være en Art Sundhedspolit, der ved Hjælp af en vis Varekundskab vilde være istand til at vælge Prøver blandt de udbudne Varer, som maatte give Anledning til Mistanke. De Forslag, som vi i Genhold hertil have stillet, og af hvilke det Væsentlige er det, som findes under Nr. 9 til § 2, have vi altsaa ikke stillet, fordi vi ikke have den Overbevisning, at Loven jo vilde blive bedre, hvis vi lode den forblive uforandret paa dette Punkt, men vi have stillet dem i Distet om at komme til Overenskomst med den modstaaende Anskuelse angaaende denne Sags hensigtsmæssige Ordning. Vi have ogsaa saa meget mere troet at kunne gjøre det, som Lovforslagets Indhold jo skal revideres om 3 Aar, og det vil da efter vor Mening blive muligt, naar disse 3 Aar ere gaaede, efter de Erfaringer, som ved Oprettelsen af Statslaboratoriet ere gjorte paa dette Omraade, da at komme til en mere begrundet Erkjendelse om, hvorvidt et mere stedligt Tilsyn er nødvendigt, og af hvad Bestaffenhed da et saadant rettest bør være. Hvis dette Endringsforslag under Nr. 9 derfor bliver vedtaget, vil Loven ikke komme til at indeholde Andet end en Indstjærpelse af den Politimyndigheden allerede nu paahvilende Forpligtelse til at have Tilsyn med Forfalskning af Levnetsmidler og særlig af de Levnetsmidler, som nævnes i § 1. Den vil endvidere indeholde en Indstjærpelse af den Embedslægerne allerede nu ifølge deres Instrug paahvilende Forpligtelse til at have et lignende Til-

syn med de Levnetsmidler, der offentlig salgbydes. Loven vil dernæst indeholde en Bestemmelse om, at der skal oprettes et Statslaboratorium, og endelig en Bestemmelse om, at Straffen for Forfalskning af Levnetsmidler, som hidtil har været Bøder, ialtsald for de i den daglige Smaahandel forefalbende mindre Forfalskninger, for Fremtiden i Reglen skal være Fængselsstraf. Denne sidste Bestemmelse holde vi meget stærkt paa, og vi bestyrkes i vor Fastholden af Straffebestemmelsernes Skaarpeelse tillige ved de Oplysninger, som indeholdes i den før af mig omtalte lille Bjee. Ved de Undersøgelser, som Frederiksberg Politii har foretaget angaaende forskellige Forfalskninger af Levnetsmidler, fremkom der nemlig virkelig slaaende Exempler paa, hvor høist uheldige vore nuværende Straffebestemmelser ere i Henjende til disse Vareforfalskninger. Jeg skal tillade mig at fremhæve et Par af disse Exempler. Der blev antruffet en Mælkehandler, som havde forfalsket sin Mælk i den Grad, at han paa en Pot Mælk tjente 4 à 6 Ore ekstra, og derfor blev han kun idømt en Bøde første Gang af 20 Kr. og senere, efter 2 Aars Forløb, af 50 Kr. Hvis ærede Medlemmer blot ville gjøre dette Regnestykke, vil det jo let vise sig — som Paagældende ogsaa selv indrømmede, da han sidst blev mulkeret, idet han ikke havde ladet sig affrakke af, at han første Gang var bleven mulkeret — at han tjente ganske godt ved den senere foretagne Forfalskning. Der var en anden Mand, der handlede med Fløde og gennemsnitlig solgte 12 Potter om Dagen i Løbet af 2 Aar, og ved Forfalskning af Fløden havde han tjent omtrent 10 Ore pr. Pot. Det var altsaa en daglig Fortjeneste af noget over 1 Kr. Han vedgik ganske aabent, at han i 2 Aar havde drevet denne Forfalskning, og det uagtet han for to Aar siden var bleven mulkeret med 30 Kr. Dette kunde han jo ogsaa meget godt gjøre, da han i Løbet af et Aar tjente ekstra omtrent 400 Kr. ved sin Forfalskning. Det maa altsaa efter disse Exempler være indlysende, at, da man saagodtsom altid straffer den Slags Vareforfalskninger i den daglige Smaahandel med Multer, saa har Straffen slet ingen eller ialtsald kun en meget ringe Virkning paa de Bedkommende, idet de betragte Mulkten ligefrem som en Slags Driftsomkostning, og vi anse det derfor for absolut nødvendigt, at man gaar til at skærpe denne Straf. Man gjør jo ikke derved Uret imod ærlige Folk,

Retteelser.

Sp. 2623, L. 26 f. o.: „mest“, læs: „eneste“.
— 2631, L. 25 f. n.: „dens“, læs: „deres“.